

Vlaams
Parlement

vergadering **C197 – BRU9**
zittingsjaar 2010-2011

Handelingen

Commissievergadering

Commissie voor Brussel en de Vlaamse Rand

van 6 april 2011

INHOUD

Vraag om uitleg van de heer Mark Demesmaeker tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, over de rapporten van de professoren Judo en Veny over de vernederlandsing van het straatbeeld - 1772 (2010-2011)	3
Vraag om uitleg van de heer Mark Demesmaeker tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, over het Voka-voorstel tot oprichting van een onthaalloket voor internationale investeerders en zakenlui in de Vlaamse Rand - 1786 (2010-2011)	7
Vraag om uitleg van de heer Luckas Van Der Taelen tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over de stand van zaken in de oprichting van de vzw Muntpunt - 1471 (2010-2011)	14

■

Waarnemend voorzitter: mevrouw Mia De Vits

Vraag om uitleg van de heer Mark Demesmaeker tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, over de rapporten van de professoren Judo en Veny over de vernederlandsing van het straatbeeld - 1772 (2010-2011)

De voorzitter: De heer Demesmaeker heeft het woord.

De heer Mark Demesmaeker: Voorzitter, collega's, minister, de vraag gaat natuurlijk over het langverwachte rapport van professor Judo en professor Veny over de vernederlandsing van het straatbeeld. Ik citeer even uit de ons allen bekende studie van professor Boes.

“Zorg en aandacht voor de taal en cultuur is een essentieel onderdeel van elke beschaving. Ook al is het Nederlands niet bedreigd in zijn voorbestaan, zoals voor vele talen helaas wel het geval is, is er reden om die zorg en aandacht niet te laten verslappen. Zeker niet in de Vlaamse Rand waar de druk van andere talen vooral toch van het Frans, groot blijft. Zoeken of en hoe het Nederlandstalig karakter van die randgemeenten duidelijk tot uiting kan worden gebracht, heeft niets te maken met eng nationalisme, maar met zelfrespect voor de eigen taal en cultuur.”

Het zijn de inleidende woorden van professor Boes en Kristof Abbeloos bij de studie in opdracht van de provincie Vlaams-Brabant over de vernederlandsing van het straatbeeld en verfijning van de bestuurstaalwetgeving van december 1999. Laten we wel wezen, die woorden hebben aan actualiteit nog altijd niets verloren, wel integendeel. We weten allemaal hoe de Vlaamse Rand steeds meer ten prooi valt aan ontnederlandsing en hoe dat steeds meer gevolgen heeft in het straatbeeld.

Professor Boes heeft aan de provincie Vlaams-Brabant elementen aangereikt om initiatieven te nemen. Zoals we weten, is daar een hele discussie over ontstaan. Sommigen stelden dat de studie-Boes juridisch geen steek hield en het was de vorige Vlaamse minister van Binnenlands Bestuur die dit heeft laten toetsen via de studie van professor Veny. In deze commissie is al vaker gedebatteerd over beide studies, die elkaar op een aantal punten tegenspreken.

Minister, in uw beleidsnota kondigde u aan een derde mening te zullen vragen: “De administratie zal daartoe een opdracht uitschrijven. De minister wil tot een validering komen, zoveel mogelijk in samenspraak met de professoren Boes en Veny.” Tijdens de bespreking van de beleidsbrief 2010-2011 kondigde u aan dat u binnenkort het rapport van professor Judo zou ontvangen. Ik verwijs naar het verslag: “Hij zal daaruit conclusies trekken, zien wat de aanbevelingen zijn en wat er kan worden gedaan met betrekking tot de vernederlandsing van het straatbeeld. Hij” – de minister – “hoopt dat de studie eindelijk zal toelaten een initiatief te nemen.”

Minister, naar ik verneem, is de studie ondertussen opgeleverd. We zijn twaalf jaar verder sinds professor Boes zijn studie afrondde. Ondertussen is de ontnederlandsing van de Vlaamse Rand alleen maar toegenomen en staat het Nederlandstalig karakter van het straatbeeld steeds meer onder druk. Hebt u het rapport van professor Judo en professor Veny inderdaad reeds ontvangen? Zo ja, welke conclusies trekt u daaruit? Wat zijn de concrete aanbevelingen en wat kan er gedaan worden met betrekking tot de vernederlandsing van het straatbeeld? Welke concrete initiatieven zult u hieromtrent nemen?

De voorzitter: Mevrouw De Vroe heeft het woord.

Mevrouw Gwenny De Vroe: Minister, ik loop misschien vooruit op het antwoord, maar ik zou u willen vragen om de studie aan alle commissieleden te bezorgen zodat we ze rustig kunnen doornemen.

Mevrouw Mia De Vits: Minister, mijn vraag gaat in dezelfde richting als die van mevrouw De Vroe. Het is belangrijk dat de leden van de commissie Vlaamse Rand en de commissie Binnenlands Bestuur de resultaten van deze studie ontvangen. Het is belangrijk dat de parlementaire commissies ze hebben.

De voorzitter: Minister Bourgeois heeft het woord.

Minister Geert Bourgeois: Mijnheer Demesmaecker, ik heb die studie inderdaad ontvangen. In de brief zegt professor Judo mede in naam van professor Veny te schrijven. Ik heb daarover een vraag gekregen van de heer Van Eyken. Die studie staat al online op de website van het documentatiecentrum Vlaamse Rand. Dat geldt trouwens ook voor de studie-Veny en de studie-Boes. Voorzitter, ik zal de link naar u of het secretariaat doorsturen. Ze kan dan, voor zover nodig, nog verspreid worden.

Professor Judo stelt in zijn brief, die hij mee in naam van professor Veny schrijft, dat hij het genoeg heeft me een aantal conclusies te laten worden naar aanleiding van de gezamenlijke studieopdracht. Hij geeft een tiental punten. Het is niet onbelangrijk te starten met wat professor Judo in het begin van zijn brief schrijft. Hij stelt dat de studies van professor Boes en van professor Veny een totaal ander uitgangspunt hebben. Hij stelt dat de studie van professor Boes een opdracht was met een uiting van een activistische benadering, waarbij diende te worden nagegaan of bepaalde beleidsdoelstellingen vatbaar waren voor een juridische vormgeving. De studie-Veny had een omgekeerd perspectief, waarbij werd uitgegaan van de bestaande regelgeving en jurisprudentie. De vraag was of de beleidsdoelstellingen van de eerste opdracht binnen dat kader konden worden gerealiseerd. In die zin moesten een aantal ogenschijnlijk radicaal tegenstellingen tussen beide teksten ernstig gerelativeerd worden, aangezien ze geen antwoord bieden op dezelfde vraag.

Dan overloopt hij punt voor punt de aangelegenheden die aan bod komen. Hij zegt dat het eerste punt betrekking heeft op de vraag of berichten aan het publiek die deels voor eigen inwoners en deels voor derden zijn bestemd, al dan niet het voorwerp uitmaken van de faciliteitenregeling en de mate waarin het eigendomsrecht van de overheid over bepaalde onroerende goederen een aanknopingspunt kan bieden voor het uitvaardigen van taalbepalingen.

Ten aanzien van het eerste punt rijst de vraag of de ogenschijnlijke en de reële contradictie tussen beide standpunten niet kan worden gemilderd door een meer casuïstische benadering. De studie-Boes gaat er immers ‘de plano’ van uit dat een groot deel van de overheidscommunicatie die past in de categorie ‘berichten en mededelingen aan het publiek’ niet exclusief gericht is op de bewoners van de desbetreffende faciliteitengemeente maar ten minste ook gedeeltelijk op geregelde of occasionele passanten. En dan geeft hij daarover een hele redenering. Hij zegt: “Bijgevolg zal de overheid die zich hieromtrent een mening moet vormen eveneens beschikken over een relatief ruime appreciatiebevoegdheid van deze feitelijke omstandigheden waarbij een optreden van de toezichthoudende overheid slechts mogelijk en desgevallend wenselijk zal zijn in geval die appreciatie kennelijk foutief is.” En verder zegt hij: “Het is niet vanzelfsprekend om omtrent deze kwestie richtlijnen uit te vaardigen al dan niet in het kader van een omzendbrief.”

Hij zegt dus dat je het casuïstisch kunt benaderen en dat je, op het moment dat er een beslissing is van het gemeentebestuur, daarover kunt oordelen. Ik verwijs naar het antwoord dat ik in de plenaire vergadering heb gegeven over het voornemen van de gemeente Ronse dat er op een bepaald moment was om straatnaamborden uitsluitend in het Nederlands op te stellen. Ik heb toen gezegd dat ik daar niet tegen zou optreden. Het eindoordeel ligt natuurlijk bij de Raad van State. Ik ga ervan uit dat die straatnaamborden geen mededelingen zijn die uitsluitend gericht zijn tot het Ronsense publiek, tot de Ronsense gemeentenaren, maar ook tot derden. De heer Van Eyken, die de vraag had gesteld, was op bezoek geweest in Ronse. Dat bewijst dat daar ook derden, passanten, kunnen komen.

Hier zeggen ze dus: geen richtlijnen maar een appreciatie geval per geval. Hetzelfde wat betreft het eigendomsrecht als grondslag voor het opleggen van taalvoorwaarden. Daarover zegt de synthese: “Het zal niet eenvoudig zijn maatregelen te vinden die antwoorden vinden op het evenredigheids criterium. Zo lijkt het niet vanzelfsprekend op grond van het eigendomsrecht verbodsmaatregelen te verantwoorden, nu de vrijheid van taalgebruik als dusdanig geen afbreuk doet aan het eigendomsrecht van een overheid. Ook hier zal het algemeen beginsel van de casuïstiek gelden, met dien verstande dat die op een nog terughoudender wijze zal moeten worden beoefend dan reeds het geval was inzake berichten en mededelingen aan het publiek.”

De andere punten lijken minder fundamentele bezwaren op te leveren. Ik verneem dat het probleem met de tweetalige vermelding op de bus in Vlaams-Brabant ondertussen is opgelost.

De auteur gaat ook nog in op de taalvereisten voor ambtenaren in de randgemeenten en in het bijzonder voor het personeel van de gemeentediensten en directies van Franstalige scholen. Daarover is ondertussen al een uitspraak van het Grondwettelijk Hof. Daarover is niet zoveel discussie. Er zijn regels die gelden en die worden toegepast, als ik me niet vergis.

De studie-Veny gaat niet in op de problematiek van het taalgebruik in de reclame. U weet dat Boes stelde dat de provincie een omzendbrief zou kunnen uitvaardigen of een provinciale ruimtelijke maatregel nemen waarin reclame zonder meer – niet alleen Franstalige of tweetalige maar ook Nederlandstalige – verboden zou worden. Dat is een opportuniteit. Ga je dat doen? Ga je zeggen dat reclame uit het straatbeeld moet verdwijnen of niet? Dat ligt niet zo voor de hand.

De studie-Veny gaat nog kort in op een mogelijke regeling op het taalgebruik van voor het publiek bestemde mededelingen van particulieren, met medewerking van een overheidsdienst. De Vlaamse decreetgever zou zich, volgens de studie, kunnen beroepen op een ruime interpretatie van het begrip ‘bestuurszaken’ om in deze aangelegenheid normerend op te treden. “Een dergelijk decreet,” schrijft Judo in samenspraak met Veny, “dreigt echter op gespannen voet te staan met het absoluut beginsel van vrij gebruik van talen in de private sfeer.” Hoewel een dusdanige regeling toch niet volledig wordt uitgesloten, benadrukt de studie-Veny dat er over dit punt thans nog ernstige rechtsonzekerheid bestaat. En Boes behandelt dit punt niet.

Op het gebied van het taalgebruik op de officiële gemeentelijke aanplakborden lijken de standpunten van de beide studies verzoenbaar, op enkele nuanceverschillen na en onder voorbehoud van een evaluatie van de haalbaarheid. De beoordeling van een dergelijke taalregeling noodzaakt volgens de studie-Veny opnieuw een evenwichtsoefening tussen de bevoegdheid van de decreetgever om het taalgebruik inzake bestuurszaken te regelen enerzijds en de taalvrijheid van de particulier anderzijds. “In het huidige juridisch kader lijkt deze evenwichtsoefening ook hier ongunstig te zullen uitvallen”, aldus de studie-Veny.

Het laatste punt gaat over de schrijfwijze van de namen van Vlaamse gemeenten. Boes behandelt dit punt niet. De synthese zegt erover: “De kwestie wordt hoe dan ook ten minste gedeeltelijk opgelost door artikel 296 van het Gemeentedecreet volgens hetwelk de Vlaamse Regering de schrijfwijze van de namen van de gemeenten en deelgemeenten kan bepalen.” U weet dat de heer Sauwens daaromtrent een decretaal initiatief heeft genomen toen bleek dat dit niet nodig was omdat de Vlaamse decreetgever die bevoegdheid aan de Vlaamse Regering had gegeven. Hoe dan ook, er is toen advies gevraagd aan de Raad van State. Die heeft gezegd dat je dat kunt doen behalve in de gemeenten waar het ons om te doen is, de faciliteitengemeenten. Je kunt dus geen einde maken aan ‘Ronse-Renaix’ en ‘Voeren-Fourons’. Daar kun je niet in optreden. Tijdens de vorige regeerperiode werd dan maar beslist om er geen werk van te maken, als het nu net niet kan met die gemeenten waar het om te doen is.

Ik zie dus in de studie geen voedingsbodem om algemene decretale maatregelen te nemen. Wel zie ik in een aantal gevallen dat de synthesestudie zegt dat je dat casuïstisch moet benaderen. Zo kun je, heel concreet, het probleem van de straatnaamborden casuïstisch benaderen. Daarbij moet je bijvoorbeeld rekening houden met de plaats waar die straat ligt: is het een straat waar hoofdzakelijk lokale mensen komen dan wel een straat waar ook derden komen? Dat is pure casuïstiek. Als er daarover gemeenteraadsbeslissingen zijn, zal het aan mij zijn om daarover te oordelen.

Ik heb destijds in de plenaire vergadering al een uitspraak gedaan over Ronse. De gemeente heeft toen echter geen enkel initiatief genomen. Dat was een feitelijke situatie. Ronse heeft toen gewoon een aantal borden aangebracht in het Nederlands en die later weer vervangen door borden in twee talen. Ultiem zal zo'n beslissing tot bij de Raad van State gaan.

Dat is de algemene conclusie. Ik wil nog wijzen op de aanhef van het advies en wat ik gebracht heb. Het is een heel verschillende benadering. De eerste is een activistische benadering: wat zouden we nu eens maximaal beleidsmatig kunnen doen? De andere gaat meer uit van de mogelijkheden en de taalwetgeving en grondwettelijke bepalingen ter zake.

De voorzitter: De heer Demesmaeker heeft het woord.

De heer Mark Demesmaeker: Ik dank u voor uw antwoord, minister. We zullen eens naar de webstek van vzw 'de Rand' moeten surfen. Dat doen we te weinig. We zullen de studie zelf ook grondig doornemen natuurlijk.

Uiteraard was het uitgangspunt van de professoren anders. Het blijft sowieso altijd een moeilijke evenwichtsoefening. Professor Boes had een meer activistische benadering. Ik rijd vaak door Edingen, een Waalse gemeente met faciliteiten voor Nederlandstaligen. Het gemeentebestuur past de studie-Boes op een aantal plaatsen gewoon toe, misschien zelfs zonder de studie ooit gelezen te hebben. Wegwijzers en aanduidingen voor het grote publiek zijn steeds vaker eentalig in het Frans, terwijl ze ook in het Nederlands moeten worden aangebracht. De Franstaligen brengen die activistische benadering steeds meer in de praktijk. Wij zijn heel voorzichtig, wij proberen het evenwicht te bewaren. Wij studeren en zoeken de mogelijkheden. We tasten de grenzen wel af, maar de Franstaligen schrikken er niet voor terug om die grenzen te overschrijden.

De nieuwe studie pleit voor een casuïstische aanpak. U lijkt daarin mee te gaan omdat normerend optreden of richtlijnen via een omzendbrief moeilijk liggen. Maar u sluit dat ook niet echt uit, of wel?

We hebben zes faciliteitengemeenten rond Brussel. Sommige van die besturen zijn niet meteen geneigd om een initiatief in die zin te nemen, om het straatbeeld te vernederlandsen. Als iemand Brussel buiten rijdt, moet het duidelijk zijn dat hij in Vlaams-Brabant zit.

Ik vind dat belangrijk. In die faciliteitengemeenten is dat natuurlijk niet het geval. Als u Sint-Genesius-Rode binnenrijdt vanuit Brussel, dan is het straatbeeld niet Vlaams. Integendeel, de ont nederlandse van het straatbeeld gaat steeds verder. Nederlandstalige straatnamen, de naam van de gemeente enkel in het Nederlands, dat zou wel mogen. We mogen dat echter niet verwachten van het gemeentebestuur van Sint-Genesius-Rode. In Ronse zouden we dat misschien nog kunnen verwachten, maar niet in de Vlaamse Rand. In die zin zou een normerend optreden wel beter zijn. Sluit u dat volledig uit? Kiest u helemaal voor de casuïstische aanpak?

We zullen de studie grondig lezen en op haar waarde beoordelen.

Minister Geert Bourgeois: Mijnheer Demesmaeker, op dit ogenblik zie ik geen grond voor een omzendbrief. Uit de studie blijkt dat we een casuïstische benadering nodig hebben. De Vlaamse Regering heeft met de omzendbrieven-Peeters en -Martens gedaan wat ze kon in algemene termen. Ik concludeer uit de studie dat we casuïstisch moeten optreden aan de hand van gemeentelijke maatregelen. Er zijn verschillende mogelijkheden. De provincie zou een

verbod kunnen opleggen voor reclame, maar dan is alle reclame verboden. Dat is een verregaande maatregel. Dat is de vrijheid van taalwetgeving. We kunnen niet één soort reclame verbieden. Het moet dus een casuïstische aanpak worden.

De voorzitter: We zullen de studie overmaken aan de commissieleden.

Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van de heer Mark Demesmaeker tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, over het Voka-voorstel tot oprichting van een onthaalloket voor internationale investeerders en zakenlui in de Vlaamse Rand - 1786 (2010-2011)

De voorzitter: De heer Demesmaeker heeft het woord.

De heer Mark Demesmaeker: Tijdens het werkbezoek twee weken geleden van volksvertegenwoordigers uit de Kamer, de Senaat en het Vlaams Parlement aan Brussels Airlines pleitte Voka voor een soepel onthaalbeleid voor buitenlandse investeerders. Een goed onthaalbeleid is nodig om een ondernemersvriendelijk klimaat te scheppen, en dat willen we toch allemaal.

In heel wat gemeenten in de Vlaamse Rand is er – ik verwijs naar mijn vorige vraag – sprake van een voortschrijdende ontnederlandsing. In de praktijk is dat een verfransing. Heel wat gemeente- en stadsbesturen passen net daarom nauwgezet de Bestuurstaalwet toe. Dat betekent dat ze in hun contacten met de bevolking alleen het Nederlands gebruiken. Nogal wat besturen zijn daar ook heel strikt in. Dat lijkt me ook nodig, om anderstalige nieuwkomers erop te wijzen dat ze vrijwillig in het Nederlandse taalgebied zijn komen wonen, en dat dus wordt verwacht dat ze een inspanning doen om de streektaal te leren en zich op die manier ook te integreren.

Buitenlandse investeerders, zakenlui en bedrijven die contact opnemen met bijvoorbeeld gemeentelijke administraties zijn daar natuurlijk het ‘slachtoffer’ van. Ze kunnen in hun taal – meestal gebruiken ze in hun eerste contacten vaak nog het Engels – niet verder worden geholpen. Het zou trouwens ook een slecht en dubbelzinnig signaal zijn aan die anderstaligen die zich permanent komen vestigen, mocht er voor internationale zakenlui een uitzondering worden gemaakt. Uiteraard kan het al evenmin de bedoeling zijn om de taalwetten te versoepelen, om daaraan te morrelen.

Anderzijds komt dit het imago van Vlaanderen in het buitenland niet ten goede en zorgt het voor heel wat wrevel en onbegrip. Je kunt immers inderdaad moeilijk uitgelegd krijgen aan een buitenlands investeerder dat hij in Nederland of elders in Europa zonder problemen in het Engels kan worden geholpen, maar dat dit in Vlaanderen, op een steenworp van de Europese hoofdstad, niet kan. Daarom opperde Voka het idee om zelf een soort onthaalloket voor internationale investeerders en zakenlui op te richten in de Vlaamse Rand, waar buitenlanders in het Engels terecht zouden kunnen voor hun formaliteiten en allerhande informatie, eventueel met de medewerking van de provincie en de Vlaamse overheid. Op die manier worden de taalwetten gerespecteerd, maar stelt Vlaanderen zich tegelijk open en gastvrij op. Dat zou een mooi signaal zijn aan de rest van de wereld dat er geen sprake is van een Vlaamse egelstelling, wel integendeel.

Ik moet zeggen dat het voorstel door alle aanwezigen uit alle fracties als zeer constructief en positief werd onthaald. Ik weet het: het is een idee, en heel concreet was het voorstel niet echt. Minister, er moet ter zake wellicht nog veel studiewerk worden verricht. Er moet alleszins nog veel gebeuren om dat concreet uit te werken, maar ik vond het toch interessant

genoeg om er even bij stil te staan in deze commissie, en u dat even voor de voeten te werpen. Ik vind immers dat we dat tijdig en van nabij moeten volgen, en daar eventueel ook constructief aan moeten kunnen meewerken.

Minister, hebt u al kennis genomen van dit voorstel, ook al is het inderdaad niet zeer concreet? Past dit in het beleid dat u hebt uitgestippeld voor de Vlaamse Rand? Ziet u een toekomst voor een dergelijk onthaalloket voor buitenlandse investeerders? Wilt u daar eventueel ook mee investeren, mocht dat worden gevraagd? Bent u bereid om hierover van gedachten te wisselen met de Vlaamse werkgevers, de provincie en de betrokken gemeentebesturen?

De voorzitter: De heer Van Rompuy heeft het woord.

De heer Eric Van Rompuy: Er zijn hier twee kanten aan. Ik ben schepen van Ruimtelijke Ordening in Zaventem. We zitten daar met honderden bedrijven, van alle mogelijke nationaliteiten. Als er contact moet worden opgenomen met de gemeente, bijvoorbeeld voor bouwvergunningen of milieuvergunningen, zijn het meestal niet die mensen zelf die contact opnemen, maar meestal architecten of vastgoedmakelaars uit Brussel. Het zijn dus lokale mensen die dat doen.

Zo heeft Toyota een enorme investering gedaan in Zaventem, voor vijfhonderd mensen: het bedrijf zal er proefbanen maken voor zijn wagens. In het begin van dat dossier was er natuurlijk contact met het bedrijf, dat erop neerkomt dat we naar dat bedrijf gaan en daar een Japanse CEO ontmoeten. Natuurlijk spreken we daar geen Nederlands mee als die mensen ons uitnodigen. Als dat dossier echter naar de gemeente gaat, bijvoorbeeld voor de afhandeling van een milieu- of een bouwvergunning, dan zijn het lokale architecten of andere mensen die voor dat bedrijf werken, die naar de gemeente komen. Al die aanvragen zijn in het Nederlands. Heel die correspondentie is in het Nederlands.

We moeten hiermee oppassen. Voka zou dus als service een soort onthaalloket oprichten voor internationale investeerders. Daarmee wordt echter opnieuw een bijkomend loket gecreëerd. Aan de buitenlandse investeerders wordt gezegd dat ze eerst naar dat onthaalloket moeten gaan, dat ze niet bij de gemeente terecht kunnen. Ik denk dat we daardoor voor nog meer problemen zullen zorgen voor de gemeentebesturen. Er zal ook verwarring zijn bij die buitenlandse investeerders. Ze zullen zich afvragen wat er aan de hand is. Voor Voka is dat natuurlijk een interessant middel om als dienstverlenende organisatie een bijkomende dienst te verlenen, om die buitenlandse investeerders te kunnen ontvangen. Op basis van mijn ervaringen in Zaventem levert dat in de praktijk geen problemen op.

Als gemeentebesturen hebben wij er belang bij om met die bedrijven een rechtstreeks contact te onderhouden. Hun personeelsleden houden contact met de gemeente. Dat zijn niet altijd Amerikanen of Engelsen, maar meestal Nederlandstaligen of Franstaligen. De facto hebben we geen problemen met de bedrijven. We hebben veel meer problemen met privépersonen die aan het loket komen om een tuinhuisje te regulariseren of een rijbewijs willen, en dat moet dan in het Nederlands gebeuren.

Een onthaalloket voor internationale investeerders heeft voor- en nadelen. Als gemeente stellen we ons pragmatisch op, en dat zorgt niet voor problemen. Een laatste voorbeeld. Een jaar geleden hebben we aan onze loketten in de gemeente in de vier talen een bordje 'Hier spreekt men Nederlands' gehangen. In Le Soir en op de RTBF is daarover veel kabaal gemaakt. We hebben nooit gezegd dat iemand die geen Nederlands spreekt een tolk moet meebrengen. Inmiddels zijn we 2,5 jaar verder en dat heeft nog nooit tot problemen geleid. We mogen dus niet de indruk wekken dat anderstalige internationale investeerders niet aan ons loket terecht kunnen.

De voorzitter: De heer Van Der Taelen heeft het woord.

De heer Luckas Van Der Taelen: Voorzitter, minister, collega's, ik kan alleen maar aansluiten bij wat de heer Van Rompuy zei. Eén woord onthoud ik: pragmatisme. Ik ben wat bang dat met de creatie van dergelijk loket het onthaal van bedrijven wordt geprivatiseerd. Dat kan toch niet de bedoeling zijn.

Ik blijf geloven dat het mogelijk moet zijn om met respect voor het taalbeleid van het gewest ambtenaren duidelijk te maken dat zij geen wet overtreden als ze een Nederlandsonkundige buitenlandse investeerder aan de telefoon te woord staan. The Bulletin heeft twee jaar geleden iemand in het Engels laten bellen naar gemeentebesturen in de buurt van Schiphol en van Zaventem. Dat blad mag niet van perfide vooroordelen worden beticht. Wel, de conclusie was voor ons vernietigend.

We moeten er ons bewust van zijn wat het betekent als een internationale investeerder belt naar Schiphol om te vernemen wat de mogelijkheden van een investering zijn en daar ook perfect wordt geholpen, en nadien naar een bestuur in de omgeving van Zaventem belt en daar zijn verhaal zelfs niet krijgt uitgelegd. Bye-bye investering!

Ik pleit dus voor een zeer pragmatische aanpak. Het is mogelijk dat het loket van Voka kan helpen. In elk geval zal de mondialisering ervoor zorgen dat we steeds meer met dit soort zaken te maken krijgen. De aflijning is moeilijk. Hoe gaat men om met een Nederlands-onkundige persoon die aan het loket informatie komt vragen? Bijvoorbeeld waar hij Nederlands kan leren? In Le Soir – een krant die weliswaar van enige perfiditeit kan worden beschuldigd – stond een verhaal over iemand die met die vraag niet verder werd geholpen. Zo blijven we bezig.

Ambtenaren hebben – natuurlijk onterecht – de reputatie een gebrek aan soepelheid en gezond verstand aan de dag te leggen. We moeten hen evenwel vertrouwen en ervan uitgaan dat ze het verschil zien tussen iemand die manifest onwillig voor de dertiende keer naar het loket komt en halsstarrig Frans blijft spreken en iemand die overweegt een belangrijke investering te doen. Gezond verstand kunnen we niet per decreet invoeren: als dat kon, hadden we wellicht niet de helft van de huidige problemen.

Het Voka-loket is geen mirakeloplossing. Misschien is er ook niets fout mee, maar het kan toch niet de bedoeling zijn dat we essentiële diensten van de gemeente privatiseren. Ik pleit dus voor een pragmatische aanpak.

De voorzitter: Mevrouw De Vroe heeft het woord.

Mevrouw Gwenny De Vroe: Voorzitter, minister, collega's, zoals drie andere collega's nam ook ik deel aan het werkbezoek bij Brussels Airlines. Ook ik was getuige van het verzoek van Voka om een onthaalloket voor internationale investeerders op te richten. Ik had de indruk dat de aanwezigen dat idee positief hebben onthaald. Het heeft positieve kanten, en ook punten die we in het oog moeten houden.

Minister, ik zou alleen willen vragen of u overleg hebt gepleegd met Voka. Indien niet, zou het zeer nuttig zijn dat te doen. Het feit dat die mensen die vraag stellen of de suggestie doen, toont toch aan dat ze er weet van hebben dat we buitenlandse investeringen mislopen. Ik denk wel dat ze een punt hebben en dat we overleg moeten plegen om na te gaan wat ze aankarten.

Mevrouw Mia De Vits: Ik zou ook nog enkele bedenkingen willen maken. Volgens de Europese richtlijn over het vrij verkeer van diensten is het verplicht om onthaalloketten op te richten. Er is hele tijd een discussie geweest tussen de federale overheid en de regio's over wie die loketten zou oprichten. We moeten natuurlijk niet het aantal loketten doen toenemen. In de Europese wetgeving wordt gevraagd dat men aan bedrijven die zich ergens willen vestigen, uitlegt wat de formaliteiten zijn. We moeten kijken hoever het daarmee staat, hoe dat het zal werken, ook in de Vlaamse Rand.

Ik ben van mening dat er voor het overige enig pragmatisme aan de dag moet worden gelegd. De heer Van Der Taelen heeft het daar ook over gehad. Dat geldt niet alleen voor investeerders, maar ook voor anderstaligen, die voor het eerst naar de gemeenten komen en die de eerste dag het Nederlands niet beheersen. Een Franstalige partij staat daar dan bij het loket en stelt voor te tolken, zodat ze begrepen worden. De taalwetgeving mag uiteraard niet in het gedrang komen, maar we moeten in een eerste fase misschien denken aan een soort integratieambtenaar, die gedurende een paar maanden mensen kan verder helpen. Dat moet dan niet alleen in het Engels zijn, maar ook in andere talen. Het Frans en het Duits zijn zeker ook talen die daarvoor in aanmerking komen.

Ik vind het erg dat iemand die in een gemeente komt en geen Nederlands kent op dat moment, niet eens weet waar hij terecht moet voor een Nederlandse les omdat hij het niet begrijpt. Als het bedrijf een vestiging heeft of de persoon er drie of zes maanden woont, moet de situatie zich regulariseren. Ambtenaren antwoorden nu dat ze enkel het Nederlands mogen gebruiken. Ik denk dat er een zeker pragmatisme aan de dag moet worden gelegd.

Wat het loket betreft, denk ik dat we moeten nagaan hoe het met de Europese wetgeving zit. Als Voka het probleem aan de orde stelt, moeten we er met hen over praten om te weten of er inderdaad dergelijke dossiers zijn, of dat het veeleer om een operatie gaat om een deel van de koek naar zich toe te trekken.

De voorzitter: Minister Bourgeois heeft het woord.

Minister Geert Bourgeois: Voorzitter, collega's, het voorstel van Voka is pas op 25 maart bekendgemaakt naar aanleiding van het bezoek van sommigen onder u. Ik had daar geen kennis van.

Ik heb contact opgenomen met Voka. Na enig aandringen heb ik één pagina gekregen. Ik kan het documentje dat ik heb ontvangen, elektronisch doorsturen. Het gaat over een denkspoor, dat nauwelijks uitgewerkt is. Het zijn ideeën in het kader van Brussels Metropolitan. Dat is waarmee Voka bezig is. Het is een route naar 2018, waarbij men het heeft over het onthaal van ondernemingen specifiek in die zone. Het gaat niet over het algemene Vlaamse beleid. Ik denk dat we daar ook rekening mee moeten houden.

Collega's, we moeten een onderscheid maken tussen een aantal zaken in het traject van het aantrekken van investeerders. Er is een heel traject in het buitenland om daar investeerders aan te trekken, om ze te begeleiden. Dat gaat tot en met het begeleiden van die investeerders als ze hier op zoek zijn naar bedrijventerreinen en dergelijke meer. Daarnaast is er een andere fase. Als die bedrijven hier zijn, gaat het over het onthaal en de relaties van die bedrijven tot de lokale en de Vlaamse overheid.

Uiteraard is het nuttig dat we hierover van gedachten wisselen. Maar, collega's, ik wil er toch op wijzen dat Vlaanderen voor het aantrekken van investeringen een hele organisatie heeft uitgebouwd. We hebben Flanders Investment & Trade (F.I.T.), dat wereldwijd werkt. F.I.T. heeft tientallen vestigingen wereldwijd. De minister-president is er bevoegd voor, maar blijkens de laatste informatie die ik erover heb, is de instelling goed bezig.

Mevrouw De Vroe, ik begrijp niet dat u zegt dat we, door het feit dat een lokale gemeente niet in staat is of niet wil antwoorden in het Engels, investeringen mislopen. Ik geloof dat helemaal niet. Ik ben het eens met de heer Van Rompuy. Ik kom er straks nog op terug. Ook wat The Bulletin betreft, vind ik dat het om een karikatuur gaat. Ik denk niet dat een ondernemer die actief is in Chicago, in Japan of in China de telefoon neemt en naar Zaventem belt om te weten of de gemeente een stukje grond ter beschikking heeft. Zelfs als die mensen helemaal niet op de hoogte zijn van het bestaan van F.I.T., niet actief benaderd worden, of niet via hun lokale kamers op de hoogte zijn, komen ze, als ze 'Flanders' en 'investment' intikken, onmiddellijk terecht bij F.I.T.

Ik heb zelf de website geraadpleegd. F.I.T. helpt en begeleidt potentiële investeerders in het Engels, Frans, Duits en Japans en Chinees op dat traject. Ik heb het gevoel dat F.I.T. dat goed doet. De minister-president heeft geantwoord dat vorig jaar 155 nieuwe investeringen werden aangetrokken: 35 procent meer dan in 2009.

F.I.T. bewerkt die buitenlandse markten, zoekt er investeerders, wijst op de kwaliteiten van Vlaanderen. Dat gaat over de fiscaliteit, mogelijke vestigingsplaatsen, de kwaliteit van onze werknemers, van onze medewerkers, over allerlei logistieke en fiscale zaken, over potentiële subsidies. Het is een professioneel agentschap dat onze markt promoot, daarvoor uitstekende medewerkers heeft. Tijdens de vorige bestuursperiode heb ik de kans gehad om naar aanleiding van buitenlandse reizen heel wat van die mensen te ontmoeten. Telkens opnieuw was ik getroffen door de inzet, de grote activiteitsgraad die deze mensen ontplooiden, over de manier waarop ze heel enthousiast die bedrijven opzoeken, uitnodigen op events en dergelijke meer.

F.I.T. gaat verder dan dat. F.I.T. begeleidt die bedrijven ook hier. Op de website staat: “Flanders Investment & Trade provides potential direct investors with both general and specific information on: Site selection (...), Overview of all benefits, grants and incentives (...), Decision-makers (...), Legal aspects of setting up locally (...), Business opportunities (...), Integration into local community life.” F.I.T. begeleidt dus bij het doorlopen van die hele ketting, en zet dat ook op de website. Als potentiële investeerders dan naar Vlaanderen komen, begeleidt het de investeerders ook professioneel, gaat het eventueel op bezoek op bedrijfsruimten die ter beschikking zijn of kijkt het naar gebouwen die te koop zijn. Het geeft lokale informatie over fiscaliteit, subsidiemogelijkheden en dergelijke meer.

Alles kan natuurlijk altijd beter. Als we nog meer middelen zouden hebben, zouden we nog meer markten kunnen bewerken. Voka heeft het zeer specifiek over de BRIC-landen (Brazilië, Rusland, India en China). Die markten worden ook bij voorkeur bewerkt. Minister-president Peeters was trouwens in een van de BRIC-landen, tot hij door het parlement werd teruggeroepen. Hij was daar met een handelsmissie, die naar mijn aanvoelen heel belangrijk was voor het aantrekken van investeringen en voor het promoten van onze bedrijven in het buitenland. F.I.T. doet beide: onze bedrijven promoten in het buitenland en investeerders aantrekken. We doen dat goed. Er zal geen enkele investeerder zijn die zegt dat hij zijn besprekingen met F.I.T. in New York in het Nederlands moet doen en dat ze hem in Zaventem opwachten en ook in het Nederlands aanspreken. Zo gaat het natuurlijk niet. Als die buitenlandse bedrijven met hun staf en eventueel hun CEO ter plekke komen, worden die mensen ontvangen, bejegend, behandeld op een manier die hun toelaat om op de best mogelijke manier kennis te maken met alle troeven die er hier zijn en die ook worden gepromoot. Ik zie dat F.I.T. tot en met de begeleiding doet met betrekking tot de lokale integratie.

Voka wil specifiek in die streek iets doen wat dubbelop is. Zij doen een promotie van Brussel en van Vlaams-Brabant. Zij zeggen: “Als je komt investeren, doe het dan bij ons.” Zo zal het West-Vlaamse Voka proberen bedrijven aan te trekken naar West-Vlaanderen en in Antwerpen zullen ze zeggen “Kom naar het havengebied” en in Zeebrugge “Kom naar Zeebrugge” en in Gent “Kom naar Gent”. Dat is specifiek op de streek gericht, maar het is voor een deel dubbelop met wat F.I.T. doet. Ze willen ook op die drie schakels werken. Ze willen missies naar het buitenland, specifiek naar de BRIC-landen. Ze willen daarvoor meegaan met het Agentschap voor Buitenlandse Handel en met de regionale agentschappen, dat is voor Vlaanderen F.I.T. Ze willen hier handelsdelegaties ontvangen en ze hebben daarvoor specifieke programma’s. In 2011 zullen zij een Braziliaans-Canadese, een Turkse en een Russische delegatie ontvangen. Tot slot willen zij ook een onthaalbeleid. Daarbij willen zij nagaan of zij daarbij het Engels kunnen hanteren om de taalhoffelijkheid te faciliteren. Tegelijk zeggen zij een analyse te zullen maken van het gebruik van het Engels. Maar Voka is een privé-organisatie van bedrijven. Voka kan op dit vlak de initiatieven ontwikkelen die het wil ontwikkelen. Niemand zal dat tegengaan. Alleen mag ik hopen dat Voka, ook al is het

geconcentreerd op het gebied dat het hier voor ogen heeft, streeft naar synergieën met F.I.T. Het heeft geen zin om dubbelop zware kosten te doen. Ik zie er al helemaal het nut niet van in om een specifiek onthaalloket te maken. Er is een virtueel loket. Je moet bedrijven niet op één specifieke plaats ontvangen. Als ze komen, moet je ervoor zorgen dat ze goed begeleid worden, gesteund worden, allerlei informatie kunnen krijgen enzovoort. Dat doet F.I.T. Ik hoop dat er wordt gestreefd naar synergie, maar je kunt Voka daartoe niet verplichten omdat Voka een privé-onderneming is.

Met een ander punt kom je bij een van mijn bevoegdheden, de gemeenten. Zodra die bedrijven hier zijn, wat doen wij dan met de Vlaamse Rand? Wij voeren een onthaalbeleid. Wij hebben een folder in vier talen. Daarmee verwelkomen wij die bedrijven. Ik heb dat hier al herhaaldelijk gezegd. Als het nodig is, kan ik die folder nog eens elektronisch bezorgen. Wij wijzen die bedrijven op de omgeving waarin ze terecht komen. Wij wijzen hun erop dat ze in het Nederlandse taalgebied zijn. Het is ook mijn taak om een verwelkomingsbeleid te voeren. Tegelijk zorg ik voor de handhaving van de taalwetgeving in bestuurszaken. Die zal niet veranderen omwille van een taalhoffelijkheidbeleid. Dat zijn twee aparte zaken. Ik zie daar het probleem niet. Mijn ervaring als gemeentelijk mandataris en als voormalig schepen is dat elk bedrijf, ook een Vlaams bedrijf, zich richt tot het lokale loket via een tussenpersoon, een deskundige. Je gaat naar een milieudeskundige voor je milieuvergunning, naar een architect om een bouwaanvraag in te dienen. Straks zal die zelfs elektronisch kunnen worden ingediend. Het proefproject met Antwerpen begint te draaien. Ik zie daar echt het probleem niet. Ik zie geen Japanse CEO aanschuiven aan het loket in Zaventem om te weten of er een stukje bedrijfsgrond vrij is. Het kan misschien wel eens voorkomen, maar het zal toch een uitzondering zijn. Mevrouw De Vroe, dat we daardoor investeringen zouden mislopen, dat is toch een stap te ver.

Het onthaalbeleid van de gemeentebesturen in de Vlaamse Rand is prima. Tegelijk is er de taalwetgeving voor bestuurszaken en is er het decreet-Vandezande op de taalwetgeving binnen het bedrijfsleven met betrekking tot de relatie tussen werkgever en werknemer en de officiële stukken die de bedrijven moeten indienen. Daarvoor geldt het decreet-Vandezande met betrekking tot het Nederlandstalig karakter van het bedrijfsleven.

Kortom, ik denk niet dat ik hier beleidsinitiatieven moet nemen. F.I.T., dat onder de bevoegdheid van minister-president Peeters valt, voert een zeer actief en op het vlak van taalgebruik zeer hoffelijk beleid. Ter plekke spreken die mensen de taal van het land: zij spreken Japans, zij spreken Chinees, zij spreken Engels, zij spreken Duits, zij spreken Spaans, enzovoort. En ze hebben bovendien een heel systeem van begeleiding opgezet. Wij moeten dus niet stimuleren dat daarbovenop nog eens een of ander fysiek loket wordt ontwikkeld. Neemt Voka in Vlaams-Brabant, in Brussel, bepaalde initiatieven? Zij hebben dat recht. Als de bedrijven hier zijn, geldt de taalwetgeving en moeten wij ze handhaven. Ik zie daar geen problemen.

De voorzitter: De heer Demesmaeker heeft het woord.

De heer Mark Demesmaeker: Ik kan mij volledig vinden in het antwoord en in de aan- en opmerkingen van mijn collega's. Het is uiteraard allemaal afhankelijk van hoe dit wordt opgevat. Ik heb dit in het midden gegooid omdat wij dat werkbezoek hebben gebracht. Ik vind dat een werkbezoek niet vrijblijvend mag zijn. Als daar iets aan bod komt, mag je dat opvolgen. Alles hangt ervan af hoe concreet zij dit willen uitwerken. Dan kunnen we dat nog bekijken. Dit past helemaal in het concept van Brussels Metropolitan, zoals het nu wordt genoemd. Ook tijdens dat werkbezoek was er daarover heel wat discussie. Er werden vanuit Vlaamse hoek een aantal bedenkingen bij geformuleerd. Het is een denkspoor. Wij moeten daar van in het begin bij zijn. Voka is ermee bezig en wil blijkbaar een initiatief nemen. Ik pleit ervoor om dat van hieruit en vanuit het kabinet goed op te volgen en er meteen bij te zijn, het goed in de gaten te houden, het bij te sturen als het moet.

Minister, ik ben het volledig met u eens: F.I.T. doet goed werk. Wij hebben dat met eigen ogen mogen zien. Af en toe probeert men in het buitenland een karikatuur op te hangen van wat hier in de Vlaamse Rand rond Brussel gaande is. Wat The Bulletin heeft gedaan, is een karikatuur. Maar dit bezorgt Vlaanderen wel een slecht imago in het buitenland. Dat moeten we in het achterhoofd houden.

Voor het overige kan ik me helemaal vinden in het antwoord.

De voorzitter: Mevrouw De Vroe heeft het woord.

Mevrouw Gwenny De Vroe: Voorzitter, ik had u daarnet verzocht om in overleg te gaan met Voka. Blijkbaar hebt u dat al gedaan. Waarvoor dank, dat is een goede zaak. Ik ben uiteraard zeer benieuwd wat de nota zal teweegbrengen. Ik wou daarnet aantonen dat Voka duidelijk die oproep heeft gedaan en daar redenen voor had. Aangezien zij dat willen doen, ben ik benieuwd wat er precies staat in de nota die u hebt gekregen. Ik dank u, dat u dit aan ons wilt overmaken. Dan kunnen wij dat verder bekijken.

De voorzitter: De heer Van Rompuy heeft het woord.

De heer Eric Van Rompuy: Minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik ben het er helemaal mee eens.

Mijnheer Van Der Taelen, met betrekking tot de taalwetgeving zijn de ambtenaren zelf vragende partij voor duidelijkheid. Toen in Zaventem de identiteitskaarten moesten worden uitgereikt, werden er mensen ingezet die door Belgacom op pensioen waren gestuurd. Een van die jonge mensen die de identiteitskaarten uitdeelde, had eens Frans gesproken. Iemand die dat had gehoord, had dat aan het gemeentebestuur gemeld en had gezegd dat die ambtenaar moest worden buitengezet. Het was zelfs geen gemeentelijk ambtenaar. Toen hebben wij aan elk loket een bord opgehangen in vier talen met de tekst “hier spreekt Nederlands”. Als we aan de ambtenaren zeggen dat ze pragmatisch moeten zijn, weten ze niet meer hoe ze zich moeten gedragen. De lijn moet duidelijk zijn. In Zaventem is 30 procent van de bevolking anderstalig. Dat leidt tot enorme problemen.

Als Voka een onthaalloket voor internationale investeerders wil installeren, geven ze de indruk dat er een probleem bestaat. Daar blijf ik bij, en volgens mij is er geen probleem. Ik zit al dertig jaar in de politiek. Ik ben al sinds de jaren 80 schepen van Ruimtelijke Ordening. We hebben een heleboel grote industriële zones ontwikkeld, onder meer de zone Keiberg. Ik heb nooit of nooit een taalprobleem ervaren, en onze ambtenaren Ruimtelijke Ordening evenmin. Het is nooit voorgevallen dat een CEO van een of ander groot bedrijf naar de gemeente komt en zijn vragen in het Engels stelt. Zo werkt dat dus niet. Ze komen pas in contact met de gemeente als ze een bouwvergunning nodig hebben of ergens een indicatiebord willen plaatsen. Een onthaalloket gaat de aandacht vestigen op een onbestaand probleem.

Ik heb zelf meer problemen met de Armeniër die in de Tennislaan in Zaventem een veranda wil zetten. Hij komt met zijn zelfgetekend plannetje en vol goede wil naar de gemeente. Ik heb dan enorm veel moeite om hem de regelgeving uit te leggen omtrent verkavelingen en afmetingen. Dat is veel moeilijker dan een bedrijf als Toyota dat een milieuvergunning nodig heeft.

We mogen zeker de ambtenaren niet op een verkeerd spoor zetten met het woord pragmatisme. Dat keert zich tegen hen.

Mevrouw Mia De Vits: De idee dat een integratieambtenaar mensen gedurende een bepaalde periode zou helpen, moet worden onderzocht. Er komen inderdaad anderstaligen aan het loket. De ambtenaar moet duidelijk weten wat hij dan moet doen. Het woord pragmatisme biedt hem geen duidelijkheid. Voor mij betekent pragmatisme dat we de problematiek onderkennen en een oplossing zoeken via bijvoorbeeld een integratieambtenaar. We moeten

mensen gedurende een beperkte periode begeleiden of de Franstalige partijen maken daar misbruik van. Maar dat reikt een beetje verder dan de vraag om uitleg.

De voorzitter: Minister Bourgeois heeft het woord.

Minister Geert Bourgeois: Inderdaad, voorzitter, dat laatste overstijgt de vraag over het loket. We zijn daar vroeger al op ingegaan.

De indruk zou kunnen ontstaan – ik expliciteer, mevrouw De Vroe – dat dit een vorm van kritiek is op het beleid of op de situatie. Ik lees dat daar niet in. Een van de doelstellingen van Voka is de Brusselse metropool promoten. Ze willen investeerders aantrekken. Ze willen naar het buitenland gaan en daar investeerders proberen te overtuigen om naar Brussel – ‘Metropolitan Brussels’ noemen ze het – te komen. Ze willen delegaties hier ontvangen en begeleiden. Dat zijn taken die F.I.T. momenteel vervult, in algemene termen, zeg maar. Voka wil dat specifiek doen voor de regio. Ik lees in hun tekst geen kritiek op het Vlaamse beleid op dat punt. Alles kan beter natuurlijk, als u daar mankementen ziet, moet u de minister-president aanspreken. Ik vind dat F.I.T. goed werk levert. De jongste cijfers tonen dat ook aan. We trekken investeringen aan uit de BRIC-landen. Dat is enorm goed gelukt in het voorbije jaar.

Voka wil dat doen en heeft verder aandacht voor het onthaalbeleid ten opzichte van die buitenlanders en het gebruik van het Engels. Dat staat los van de taalwetgeving in bestuurszaken en binnen de bedrijven. Het gaat om de potentiële begeleiding van investeerders tot op de dag van de beslissing. F.I.T. doet dat al. Ik hoor geen kritiek, alleen wil Voka een analyse maken en nagaan of we het Engels kunnen hanteren als een vorm van taalhoffelijkheid. Ik denk dat dit in de feiten al gebeurt. Als een potentiële Duitse investeerder naar hier komt, wordt hij in het Duits ontvangen en begeleid. Hij krijgt alle informatie in het Duits, als hij niet het Engels verkiest. Dat gebeurt net zo goed met Spanjaarden, Fransen, Chinezen, Japanners en Engelstaligen. Vlaanderen doet wat het moet doen. F.I.T. bewerkt de buitenlandse markten, begeleidt die mensen en helpt de bedrijven zelfs bij de integratie in de Vlaamse samenleving.

Daarbovenop doen wij dat specifiek voor en met de Vlaamse Rand. Vzw ‘de Rand’ wijst mensen er in de welkomstbrochure op dat ze in Nederlandstalig taalgebied aankomen. Op het lokale vlak zie ik geen problemen. Ik begrijp de heer Van Rompuy dat hij meer problemen heeft met de Armeniër die een veranda wil bouwen dan met een buitenlandse investeerder. Die komt zich niet persoonlijk aan dat loket aanbieden. Die zal zelfs niet telefoneren naar Zaventem, die zal op een professionele manier worden opgevangen en begeleid.

We kunnen Voka niet verhinderen iets te ondernemen, ik hoop alleen dat ze minstens in synergie werken met F.I.T. en dat er geen zaken dubbelop gebeuren. We kunnen Voka niet tegenhouden om Brussel nog eens extra te promoten. Wie zou dat trouwens willen? Zij willen Brussel promoten als hart van Europa, met zijn logistieke troeven enzovoort. In Zeebrugge en Antwerpen willen ze die bedrijven natuurlijk ook aantrekken. Dat is normaal. Dat is een lokaal initiatief.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

- *De heer Mark Demesmaeker, voorzitter, treedt als voorzitter op.*

■

Vraag om uitleg van de heer Luckas Van Der Taelen tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over de stand van zaken in de oprichting van de vzw Muntpunt

- 1471 (2010-2011)

De voorzitter: De heer Van Der Taelen heeft het woord.

De heer Luckas Van Der Taelen: Voorzitter, minister, ik wou van u eens horen wat de stand van zaken is in verband met Muntpunt. U weet dat daar wat commotie over is geweest. Er is zelfs sprake geweest van een staking, van prikacties. Bij de vakbonden bestaat er blijkbaar wat onduidelijkheid over de toekomst van het personeel. U weet immers dat, zodra die vzw begint te functioneren, al dat personeel zal worden beheerd door de Vlaamse Gemeenschap.

Nu doet het gerucht de ronde dat de grote werken aan de bibliotheek, die ik echt zeer inspirerend vind en die ons doen hopen dat dit een prachtig gebouw zal worden, toch wat vertraging hebben opgelopen. Dat is problematisch. De bibliotheek is tijdelijk ondergebracht in een ander gebouw. De huur daarvan kan echter blijkbaar niet worden verlengd, zodat er een continuïteitsprobleem zou kunnen rijzen. Een en ander loopt dus toch niet als voorzien, vrees ik. Ook meldt men me dat de raad van bestuur van Muntpunt nog altijd niet is samengesteld.

Minister, ik zou dus graag van u een stand van zaken horen, zonder dat dit polemisch hoeft te zijn. Op veel vlakken heerst er immers wat onduidelijkheid.

De voorzitter: Minister Smet heeft het woord.

Minister Pascal Smet: De opening is gepland voor 2012, en we gaan er nog altijd van uit dat de opening in 2012 zal plaatsvinden. De vooruitgang van de verbouwwerken is inderdaad een belangrijke factor en indicator. Niet alleen was er het getouwtrek van de aannemers bij de complexe juridische aftoetsing van het aanbestedingsdossier, dat u zich nog herinnert, maar de Vlaamse overheid werd als bouwheer ook geconfronteerd met bijkomende bouwtechnische problemen die tijdens de studiefase niet konden worden voorzien. Dan heb ik het over de asbesthaarden die zijn ontdekt en de stabiliteitsaspecten bij de afbraak van de nachtwinkel. Ook bleek het dak in een veel slechtere staat te zijn dan gedacht. Bovendien heeft de stad Brussel het zalige idee gehad om tegelijk de werken aan het Muntplein op te starten. Ook heeft de herstructurering van het Agentschap voor Facilitair Management (AFM), dat onder de bevoegdheid van minister Bourgeois valt en instond voor de werfopvolging, tot wat vertraging of opvolgingshindernisjes geleid.

Dat heeft een impact op de voorgestelde uitvoeringstermijn. Iedereen weet dat er bij bouwwerken van dien aard bijna altijd vertraging is, en dat is hier ook het geval. Ik heb ook gehoord dat er problemen zijn met de huurovereenkomst voor het gebouw waar men nu zit. Dat is trouwens met de Vlaamse Gemeenschapscommissie (VGC), niet met de Vlaamse Gemeenschap. De verhuurder zou het gebouw vanaf een bepaalde datum verhuren aan een andere partij, aan een bedrijf, zodat de bibliotheek daar niet kan blijven. Na de paasvakantie zouden we een beter zicht moeten hebben op het totale tijdsbestek van de bouwwerken. Dan kunnen we meteen ook samen met de VGC bekijken waar de bibliotheek dan tijdelijk terecht kan, en hoe dat moet gebeuren.

Dan is er nog een ander traject, dat van het extern verzelfstandigd agentschap Muntpunt. U weet dat het decreet is afgekondigd. Alle administratieve handelingen en voorbereidingen zijn getroffen. Er is een draaiboek met richtlijnen opgesteld door de projectcoördinator. Aan de vzw's Hoofdstedelijke Openbare Bibliotheek (HOB) en Onthaal en Promotie Brussel (OPB) is gevraagd zich uitdrukkelijk akkoord te verklaren met de inhoud van het draaiboek. Het is immers noodzakelijk dat ook de betrokken vzw's stappen zetten en voorbereidingen treffen om te komen tot een ordentelijke ontbinding, vereffening en rechtsopvolging.

Er is een boekenonderzoek van de vzw's gebeurd, om de waarde van de over te nemen organisaties te bepalen. Ook is het patrimonium geïnventariseerd en zijn de risico's en onzekerheden beschreven waarmee die organisaties zullen of kunnen worden geconfronteerd als ze worden ontbonden of overgenomen. Ook heel het vereffeningproces is op die manier voorbereid.

De bedoeling is dat dit zeer snel, hopelijk nog deze week, op de agenda van de Vlaamse Regering zou komen, zodat het decreet kan worden geoperationaliseerd. De ontwerpstatuten

zijn al een tijdje af. We wachten op de voordracht van de stichtende leden. Dat is nu bijna ook rond. Zo zullen we de juiste mensen hebben om dit van start te kunnen laten gaan. Eigenlijk is dus al het voorbereidend werk gebeurd. Het enige dat we nu nog moet hebben, is een akkoord over de samenstelling van de raad van bestuur. Ik verwacht dat dit ofwel deze week, ofwel ten laatste tijdens de eerste regeringsbijeenkomst na de paasvakantie zal worden goedgekeurd.

Dan zijn er de vakbondsacties. Ik ken dit dossier, omdat ik in de vorige legislatuur bevoegd was voor Cultuur binnen de VGC. Ik heb heel dat proces mee begeleid. Ik heb toen altijd heel open en direct gecommuniceerd met het personeel van de bibliotheek. Dat was ook niet altijd gemakkelijk. Ik heb er echter wel voor gezorgd dat er garanties waren op het behoud van de tewerkstelling en ook met betrekking tot het vrijwaren van de statutaire verworvenheden van de personeelsleden. Dat lijkt me hier wel het belangrijkste. Met instemming van de vakbonden werd het personeelskader van de HOB de afgelopen jaren uitgebreid met contractuele en niet met statutaire personeelsleden, in functie – en dat is ook altijd heel duidelijk gezegd – van een soepelere integratie in de nieuwe structuur.

Tot en met de verhuis van de bibliotheek naar de nieuwe huisvesting had ik de indruk dat het personeel veeleer enthousiast was. Er waren weliswaar vragen of men tot 10 uur moest werken, of de bibliotheek langer open zou zijn. Dat is hier nu eenmaal inherent aan. Die dingen moeten bespreekbaar zijn. Ik merk echter ook wel dat dit enthousiasme de jongste maanden is omgeslagen in onzekerheid. Het spijt me dat te moeten zeggen, maar die onzekerheid wordt veeleer gevoed dan weggenomen. Nochtans zijn de garanties voor het personeel vandaag nog even duidelijk als vijf jaar geleden. Ik denk niet dat het uitblijven van de oprichting van het agentschap de hoofdreden is. Het is belangrijk dat dit agentschap wordt opgericht, dat dit er concreet komt. Mensen hebben daar vragen over en willen daar antwoorden op hebben.

Ik geef een voorbeeld van hoe die onvrede – zo heb ik dat toch begrepen – ontstaan en versterkt is. In juli van vorig jaar was er een vergadering gepland over een visieorganogram, dat de toekomst moest verduidelijken, maar de dag zelf werd die afgeblazen omdat het college van de VGC nog niet formeel had vergaderd over dat organogram, terwijl de stuurgroep, waarvan de VGC ook deel uitmaakt, het de maand ervoor al had goedgekeurd. Als vorm boven inhoud wordt geplaatst, dan begrijp ik dat de vakbonden zich afvragen wat er aan de hand is. Als dan niet duidelijk wordt gecommuniceerd over de lijnen, dan wordt de onzekerheid versterkt en niet weggenomen. Ik denk dat dat is gebeurd in deze kwestie.

De vakbonden vragen een volledig statutaire invulling van de voorziene statutaire formatie van de HOB vóór de overname. Daar wil ik heel duidelijk in zijn: dat kan natuurlijk niet. Dat is immers in strijd met de oprichting van het extern verzelfstandig agentschap en met alle beslissingen die daarover zijn genomen. Het is ook niet realistisch en niet wenselijk. Het legt een hypotheek op de autonomie en de slagkracht van de nieuwe instelling. Dat zou zelfs leiden tot het ontstaan van twee soorten werknemers in een en dezelfde organisatie, wat ingaat tegen de principes van de vakbonden. Dat kan niet.

Anderzijds vragen zij wel dat de mogelijkheden tot bevordering van de VGC-personeelsleden die opgenomen zijn in een bevorderingsreserve gehandhaafd blijven. Ik denk in dat verband dat alle kanalen moeten worden opgehouden om goede en gemotiveerde personeelsleden te laten doorgroeien in een organisatie, zonder dat ze daarom hun statuut moeten inleveren. Voor mij staat dan de continuïteit van de organisatie Muntpunt voorop, en de motivatie van het personeel van deze nieuwe instelling.

Ik maak het even heel concreet. Als een statutair personeelslid muteert of met pensioen gaat, heb ik er persoonlijk geen bezwaar tegen dat die plaats wordt ingenomen door een ander statutair personeelslid in de formatie van de HOB dat geslaagd is voor een bevorderingsexamen. Wie goed is en gemotiveerd, verdient alle kansen. Dat doet geen afbreuk aan het uitdoofscenario voor het statutair kader: als het gaat om het doorschuiven van

mensen, blijft aan het eind een vacante statutaire plaats bestaan, die verder contractueel kan worden ingevuld door de vzw. Het einddoel blijft gehandhaafd, want op het moment dat er geen statutairen meer zijn en het kader is 'uitgedoofd', komen de contractuelen in beeld. Ik ben dus van mening dat op dat punt enige flexibiliteit mogelijk is.

Samengevat: statutaire personeelsleden van de VGC blijven statutair en worden ter beschikking gesteld van de vzw. Het kader dooft uit. Dat betekent niet dat mensen in dat kader geen kansen op mobiliteit meer hebben, zowel in de nieuwe organisatie als in het geheel van de administratie van de VGC. Ook die laatste mogelijkheid blijft bestaan. De vzw Muntpunt kan wel geen eigen statutair personeel hebben. Alle contractuele personeelsleden van de VGC en van de vzw OPB krijgen een nieuw contract met de vzw Muntpunt, rekening houdend met de arbeidsvoorwaarden die het personeel vandaag heeft. Met de goedkeuring van het decreet zijn de rechten van het personeel van de VGC dus helemaal niet geschonden. De destijds gegeven garanties blijven geldig. Het komt er dus op aan daarover heel duidelijk te communiceren.

Eind 2010 is een humanresourcesbureau aangesteld om het visieorganogram om te zetten in een functioneel organogram en om individuele functiebeschrijvingen en competentieprofielen voor de nieuwe organisatie op te stellen. Momenteel worden er met de personeelsleden workshops georganiseerd om te brainstormen over hoe de toekomstige rollen in de nieuwe organisatie er zouden kunnen uitzien. Deze opdracht zal tegen eind april 2011 gefinaliseerd zijn. In een volgende fase zullen de individuele en collectieve arbeidsvoorwaarden juridisch worden uitgeklaard en zal er een arbeidsreglement worden opgesteld. Dan kan worden overgegaan tot de transitie en de overgangsregeling voor het personeel van de HOB in de praktijk worden gebracht. Het personeel van de HOB en van de OPB zal daar nauw bij worden betrokken.

Ik vat samen. De oprichting van het agentschap heeft wat vertraging opgelopen. Dat hoeft geen problemen op te leveren, want het werk is verricht en men kan van start gaan. Voorts zijn er de gebruikelijke problemen met de bouwwerf. Het is nu zaak om dat goed uit te klaren en erg strak op te volgen. Daartoe is een opdracht aan het Agentschap voor Facilitair Management gegeven. Dat agentschap hangt niet van mij af, maar we proberen wel om daar goed mee samen te werken. Hoewel ik soms de indruk heb dat de liefde van een kant komt, ben ik bereid om in het belang van Brussel nauw samen te werken met de VGC. Maar dat is een ander dossier.

De voorzitter: De heer Van Der Taelen heeft het woord.

De heer Luckas Van Der Taelen: Ik dank u voor het duidelijke en omstandige antwoord. Er rijst evenwel een klein probleem voor de bibliotheekgebruikers. Dat is jammer. Wij weten allemaal dat verbouwingen veel langer kunnen duren dan voorzien. Dat is bijna de regel. Wat gebeurt er als de bibliotheek dichtgaat?

Minister Pascal Smet: De bibliotheek mag niet dichtgaan. We moeten een plaats vinden.

De heer Luckas Van Der Taelen: Dat is niet evident.

Minister Pascal Smet: Inderdaad. Ik ben nog maar een week op de hoogte van het feit dat er een probleem met het huurcontract is. Ik heb gevraagd dat te onderzoeken. De Vlaamse Gemeenschap heeft daar niet rechtstreeks mee te maken: het is een zaak van de VGC, de bibliotheek en de verhuurder. Ik ben wel bereid om samen met de VGC te bekijken hoe we de bibliotheek kunnen openhouden. In de buurt zijn er toch wel wat mogelijkheden. Paniek is niet nodig. Sommigen vragen zich af of we de bibliotheek niet voor een bepaalde periode moeten sluiten, maar dat is geen goed idee. Op dit moment buigt een interkabinetten-werkgroep zich over de zaak.

De heer Luckas Van Der Taelen: Het moet snel gaan, want de geruchten zullen de ronde doen. Het zou jammer zijn mocht de opstart van dit project samengaan met de sluiting van de

bibliotheek. Het valt niet te voorzien hoe lang de werken nog zullen aanslepen: zes maanden, een jaar? Het zou rampzalig zijn mocht de bibliotheek zo lang dicht blijven. Ik reken dus op u om daaraan te remediëren.

Minister Pascal Smet: Ik zal de VGC ondersteunen om dat probleem op te lossen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■